

Fra: Erik Petersen [mailto:svane1@post11.tele.dk]

Sendt: 15. februar 2011 20:40

Til: Jens Vibjerg; Peter Juel Jensen; Louise Schack Elholm; Ulla Tørnæs; Bent Bøgsted; Colette L. Brix; Helle Sjelle; Charlotte Dyremose; Anders Samuelsen; Torben Hansen; Anne-Marie Meldgaard; Lone Møller; Leif Lahn Jensen; Eigil Andersen; Karsten Hønge; Morten Østergaard; Line Barfod; Bjarne Laustsen; Lennart Damsbo-Andersen; Özlem Sara Cekic; Anne Marie Geisler Andersen; Julie Rademacher
Emne: Jobcentrene - Lovgivningens sorte hul.

Jobcentrene – Lovgivningens sorte hul.

Det hedder ”Danmarks Riges Grundlov”, hvilke giver mening, når man tænker på, at den ikke gælder syge, fattige og arbejdsledige.

På folketingets hjemmeside hedder det således med grundlag i grundlovens § 3:

§ 3

Den lovgivende magt er hos kongen og Folketinget i forening. Den udøvende magt er hos kongen. Den dømmende magt er hos domstolene.

§ 3 (Forklaring)

Bestemmelsen handler om magtens tredeling i den lovgivende, den udøvende og den dømmende magt. Magten er delt mellem forskellige myndigheder (Folketing, regering og domstole) for at undgå, at al magt samles hos én myndighed. Det ville kunne føre til magtmisbrug.

Men hvordan ser det ud i virkelighedens Danmark. Er du almindelig kriminel, voldsmand eller bedrager er du beskyttet af denne tredeling, men er du samfundskriminel i form af sygdom, ledighed eller på anden måde ramt af uheldige omstændigheder – ja, så findes denne beskyttelse ikke.

Voldsmanden bliver anholdt efter lovgivningens bestemmelser (folketinget) af ordensmagten (politiet), hvorefter en domstol tager stilling til rigtigheden i sagen.

På jobcenteret er lovgivningen (folketinget) grundlag for den kontrollerendes (sagsbehandleren) magtudøvelse, hvorefter en sanktion kan idømmes (også sagsbehandleren). Der er ikke tale om en tredeling af magten, men om en lyndom, hvor sagsbehandleren både idømmer sanktionen og eksekverer denne. Det er alene sagsbehandleren, der afgøre om du har gjort, som denne ønskede.

Jamen du kan anke, vil tilhængerne af systemet så sige. Ja, det kan du, men også her er systemet det samme – der forekommer ikke en juridisk bedømmelse og ankestyrelsen er styret af de politiske vinde, derfor er deres afgørelser ikke juridisk afprøvede, men alene signalpolitik i fuld udbredelse.

Lad mig give et lille eksempel. For at opnå retten til fleksjob, skal man som borger have en væsentlig og varig nedsættelse af arbejdsevnen, ifølge lovgivningen. Der er således ikke krav om et bestemt timetal eller rest arbejdsevne, den skal blot stå i forhold til ydelsens størrelse. I ankestyrelsens fortolkning er dette blevet til, at du, hvis du kan arbejde 20 timer om ugen ikke er berettiget til fleksjob. Dette fastholdes på trods af, at flere byretter har givet borgere medhold i, at det er forkert.

Inger Støjberg har således i et brev til os svaret følgende:

”Der er ikke fastsat krav om et bestemt timeantal som grænse for et fleksjob. Et fleksjob kan for eksempel bestå i, at man arbejder flere timer, men eventuelt med indlagte pauser eller langsommere, end de ordinært ansatte. Arbejdsgiveren får tilskud i forhold til arbejdsvejen hos fleksjobberne.”

Dette er også min forståelse, idet jeg ikke finder belæg for andet i lovgivningen.

Imidlertid får vores borger følgende afslag fra beskæftigelsesankenævnet:

”Du anfører i din klage at RF-teamet er opmærksomt på, at du kan arbejde mellem 18-22 timer pr. uge, og du mener ikke dette er ordinære vilkår. Der kan kun bevilliges fleksjob, hvis den effektive arbejdstid er svarende til det halve af fuld tid, hvilket er ca. 18 timer pr. uge.”

Jeg finder det meget uheldigt, at der ikke er overensstemmelse mellem teksten i loven og måden Beskæftigelsesnævnet bedømmer sagerne på.

Dette er specielt vigtigt, set i sammenhæng med debatten om efterløn, idet det naturligvis er påkrævet, at kommuner og ankeinstanser benytter lovgivningen efter lovens intentioner, således at det sikres borgere med nedsat arbejdssevne fortsat at kunne være på arbejdsmarkedet på betingelser, de kan klare.

Undlader kommunerne at lave en sagsbehandling i et sygeforløb, ikke indhente materiale til dokumentation af sygdommen eller afholde de lovpligtige opfølgningssamtaler, er kommunen stadig berettiget til at lukke sagen efter 52 uger, med begrundelsen manglende oplysning.

I vores lokale støttegruppe har vi talrige eksempler på det kommunale magtmisbrug, kommunerne gør borgerne mere syge og sagsbehandlingen i jobcentre varetages af uuddannet personale, der alene kører efter skufferegler og ankestyrelsens afgørelser, der ikke er afprøvet ved tredje instans.

Tidligere fremskyndede ankestyrelsen sager, der omhandlede enlige forsørgere, da en anke ikke har opsættende virkning. Det gør de ikke mere, så er du enig og vil anke din sag, kan du se frem til 5 måneder uden forsørgelse.

Som Samfundskriminelle, der er tilknyttet jobcentre over hele landet, må vi konstatere, at Grundloven ikke gælder for os – vi har ingen retssikkerhed. Man kan begynde at overveje, om vi om nogle år, skal gå med et særligt kendemærke på vores tøj, eller andet, således at det er klart for alle, hvem vi er. Det skred der har været i forvaltningen indtil nu gør, at den tanke dukker op.

Som socialrådgiver er det mig komplet ubegribeligt, at man kan sætte uuddannede personer til at administrere borgernes forsørgelse, uden at have den fornødne indsigt – skete det blandt almindelige kriminelle ville pressen, politikere og andre straks være på barrikaderne, men er du blot samfundskriminell i form af ledighed, sygdom eller lign. – ja, så skidt med det.

Danmarks Riges grundlov er så sandelig kun for de rige.

Med venlig hilsen

Erik Petersen

Keglens Kvarter 31

2640 Hedehusene

Mobil: 22 11 34 30